

VAHŞİ ATLARI SEVEN KIZ

Paul Goble

VAHŞİ ATLARI SEVEN KIZ

“Atları çok seven bir kız vardı köyde. Atları, dereye su içmeye götürürdü. Çok yumuşak bir sesle konuşur, atlar da onu takip ederdi. İnsanlar, bu kızın atları anlama konusunda özel bir yeteneği olduğunu fark etmişti.”

Ve işte böyle başlar, kendisini kabilesinin atlarının bakımına adanmış, genç bir Amerikan Yerlisi kızın hikâyesi. Paul Goble, basit bir metin ve muhteşem resimlerle, bu kızın atların arasına karışıp kendi özgürlüğüne koşmasını anlatıyor.

“Kitabın hem hikâyesi hem de görsel çalışmaları, Yerli Amerikan kültürünün simgesi olan doğa ile ahengi ve doğa aşkını ifade ediyor.” -The Horn Book

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Çocuk

t9

ISBN 978-605-9902-52-6

9 786059 902526

www.mayayayinlari.com

VAHŞİ ATLARI SEVEN KIZ

Maya Kitap: 141, Çocuk: 10
1. Baskı, İstanbul Kasım 2016

ISBN: 978-605-9902-52-6

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç
Editör: Selin Saraçoğlu
Uyarlama: Mehmet Büyükturba

© 2016 - Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir.
Orijinal adı: The Girl who Loved Wild Horses
Çevirmen: Şeyda Uysal

Maya Kitap * Sertifika: 14079
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12
e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Şan Ofset * Sertifika: 12049
Hamidiye Mah. Anadolu Cad. No:50 Kâğıthane / İstanbul
Tel: 0 (212) 289 24 24

VAHŒI ATLARI SEVEN KIZ

Hikâye ve illüstrasyonlar: Paul Goble

Text and Illustration Copyright © Paul Goble 1978
Published by arrangement with Aladdin,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Janet için...

İnsanlar, bufalo sürülerinin peşinde bir yerden başka bir yere gidip duruyorlardı. Kızılderili çadırlarını ve tüm eşyalarını taşıyacak pek çok atları vardı. En hızlı olanlarıysa bufalo avı için eğitmişlerdi.

Atları çok seven bir kız vardı köyde. Doğan güneşle birlikte kuşların cıvıladığı şafak vaktinde uyanırdı hep. Atları, dereye su içmeye götürürdü. Çok yumuşak bir sesle konuşur, atlar da onu takip ederdi.

İnsanlar, bu kızın atları anlama konusunda özel bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Hangi çayırı en çok sevdiklerini, kışın kar fırtınasında sığınacak yerleri nerede bulacağını iyi bilirdi. Bir at yaralanmışsa, kız hemen bakımını yapardı.

Su taşımak ve yakacak toplamak için annesine yardım ettiği günlerde, atların yanına gitmek için kaçardı. Çayırlarda onlarla birlikte zaman geçirir, evden de çok uzaklaşmamaya dikkat ederdi.

Sıcak bir günde, Güneş tam da tepedeyken kızın uykusu geldi. Battaniyesini serdi ve uzandı. Atların bir şeyler yediğini ve çiçeklerin arasında dolaştığını duymak çok hoştu. Kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Uzaklardan gelen hafif gök gürültüsü, kızı uyandırmadı bile. Öfkeli bulutlar, gökyüzüne yayılmaya ve altlarındaki karanlığı şimşeklerle aydınlatmaya başlamıştı. Fakat tatlı esinti ve yağmurun kokusu, kızın derin derin uyumasına yetmişti.

Ansızın çakan şimşek, çatırtı ve gürlemesiyle yeri sarstı. Kız, korkuyla sıçrayıp ayağa kalktı. Oradaki her şey uyanıktı. Atlar, arka bacaklarının üstünde şaha kalkıyor ve korkuyla hızlı hızlı soluk alıp veriyorlardı. Bir atın yelesini kavradı, sırtına çıktı ve oturdu.

Sürü, birdenbire rüzgâr gibi dörtlale koşmaya başlamıştı. Atlara durmaları için seslendi, ama sesi gök gürültüsünde kayboluyordu. Hiçbir şey onları durduramazdı. Parmaklarını atının yelesine sıkıca geçirerek boynuna sarıldı. Atın takırdayan nallarının altında kalmaktan korkup, sıkıca tutundu.

Gök gürültüsü ve şimşeklerden sonra atlar, daha da hızlı koşmaya başladılar. Kahverengi bir sel gibi, bir tepeden diğerine, vadilerden geçip yayıldılar. İçlerindeki korku, onların daha çok koşmasına sebep oluyordu. Sürekli otladıkları bölgeyi oldukça geride bırakmışlardı.

Sonunda fırtına dindi. Yorgun düşen atlar yavaşladı; sonra durdular ve dinlenmeye koyuldular. Yıldızlar gözüküyordu ve kızın daha önce hiç görmediği tepelerin üzerine ay ışığı vuruyordu. Artık kaybolduklarını biliyordu kız.

Ertesi gün sabah olduğunda, yüksek sesle kişneyen at onu uyandırdı. Çok güzel, benekli bir aygır, kızın önünde oraya buraya zıplıyor, ayaklarını yere vuruyor ve yelesini sallıyordu. Kızın hayal edebileceği herhangi bir attan daha kuvvetli, onurlu ve güzel görünüşlüydü. Tepelerde dolaşan tüm vahşi atların efendisi olduğunu söyledi kızı. Kız çok sevinçliydi. Kızın tüm atları, başlarını kaldırıp sevinçli bir şekilde kişnediler. Vahşi atlarla birlikte özgür oldukları için çok mutluydular.

Köy halkı, her yerde kızı ve kayıp atları arıyordu. Baktıkları hiçbir yerde onları bulamadılar.

Ama bir yıl sonra, iki avcı vahşi atların yaşadığı tepelere doğru bir gezintiye çıktılar. Bir tepeye tırmanıp en yüksek noktasından aşağıya baktıklarında, vahşi atlara benekli güzel bir aygırın öncülük ettiğini gördüler. Hemen yanında ise, kız bir tayın önünden gidiyordu. Kıza seslendiler. O da onlara el salladı, ama aygır kızı diğer atların hepsiyle birlikte hızlı bir şekilde oradan uzaklaştırdı.

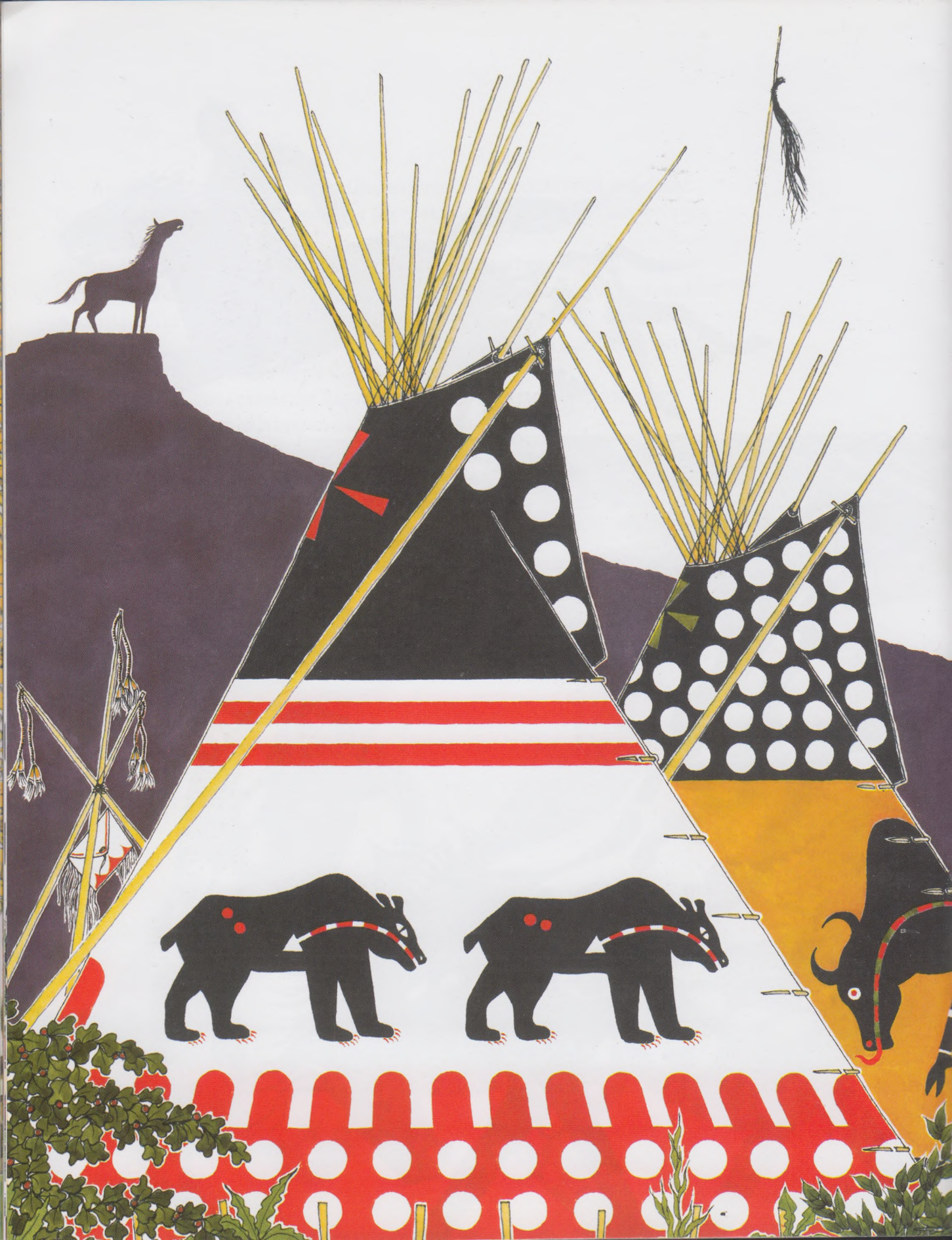
Avcılar, atlarıyla dörtnala gittiler evlerine ve gördüklerini anlattılar. O zaman adamlar, en hızlı atlarına binerek hiç zaman kaybetmeden yola çıktılar.

Uzun süren bir kovalamaca oldu. Aygır, kızı ve tayı korudu. Onların etrafında döndü hiç durmadan, böylece atlılar kıza ve taya yaklaşamadılar. Adamlar, onu kementle yakalamaya çalıştı, ama aygır onları atlattı. Hiç korkusu yoktu ve gözleri yıldızlar gibi parılıyordu. Burnundan soluyor, nalları ise yıldırım kadar hızlı vuruyordu yere.

Atlılar, aygırın cesaretine hayran kaldılar. Atı sendeleyip kız yere düşmedikçe, onu yakalamalarına imkân yoktu.

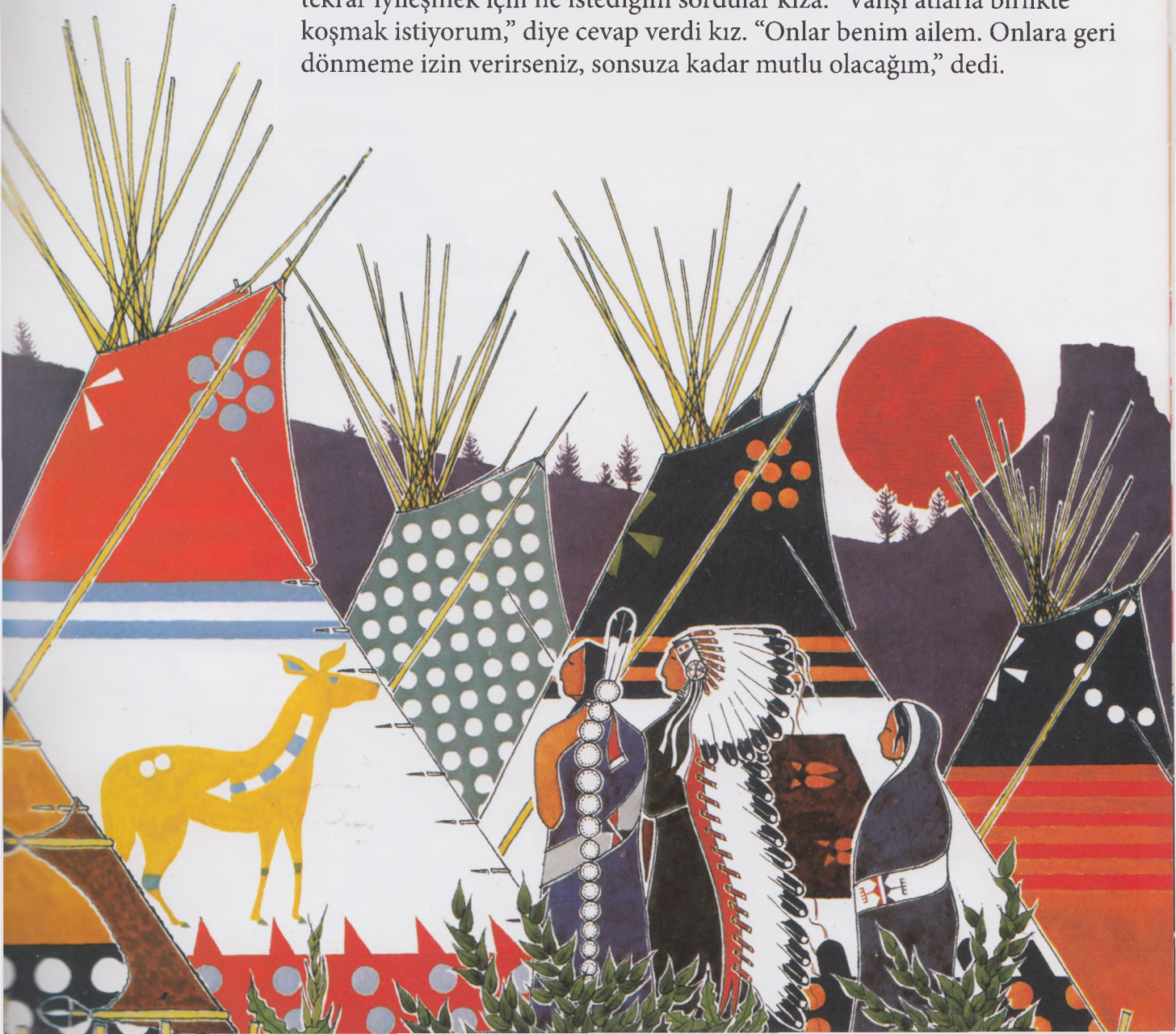

Kız, anne ve babasını tekrar gördüğü için sevinçliydi. Onlar da evine döndüğü için, kızın mutlu olacağını düşünmüşlerdi. Fakat kızın üzgün olduğunu, tayı ve vahşi atları özlediğini çok geçmeden gördüler.

Halk, her akşam güneş battığında, köyün ötesindeki tepenin zirvesinde aygırın üzgün bir şekilde kişnediğini duyuyordu.

Günler geçti. Anne ve babası, kızın yalnız hissettiğini biliyordu. Hastalandığında şifacılar ona yardım etmek için bir şey yapamadı ve tekrar iyileşmek için ne istediğini sordular kıza. "Vahşi atlarla birlikte koşmak istiyorum," diye cevap verdi kız. "Onlar benim ailem. Onlara geri dönmeme izin verirseniz, sonsuza kadar mutlu olacağım," dedi.

Anne ve babası, kızı çok seviyordu. Vahşi atlara geri dönüp orada yaşamasının kız için daha iyi olacağını anladılar. Kıza çok güzel bir elbise ve binmesi için köyün en iyi atını verdiler.

Benekli aygır, vahşi atlarını tepeden aşağıya indirdi. Halk onlara, üstlerine almaları için güzel şeyler vermişti: Renkli battaniyeler ve süslü eyerler. Atların gövdelerine boyalarla farklı şekiller yapmışlar ve yeleleriyle kuyruklarına, kartal tüyleriyle kurdeleler bağlamışlardı.

Kız, anne ve babasına, bunların karşılığında tayını verdi. Herkes sevinçliydi.

Kız artık yine benekli aygırın yanında ata biniyordu. Birlikteyken ikisi de mutlu ve gururluydu.

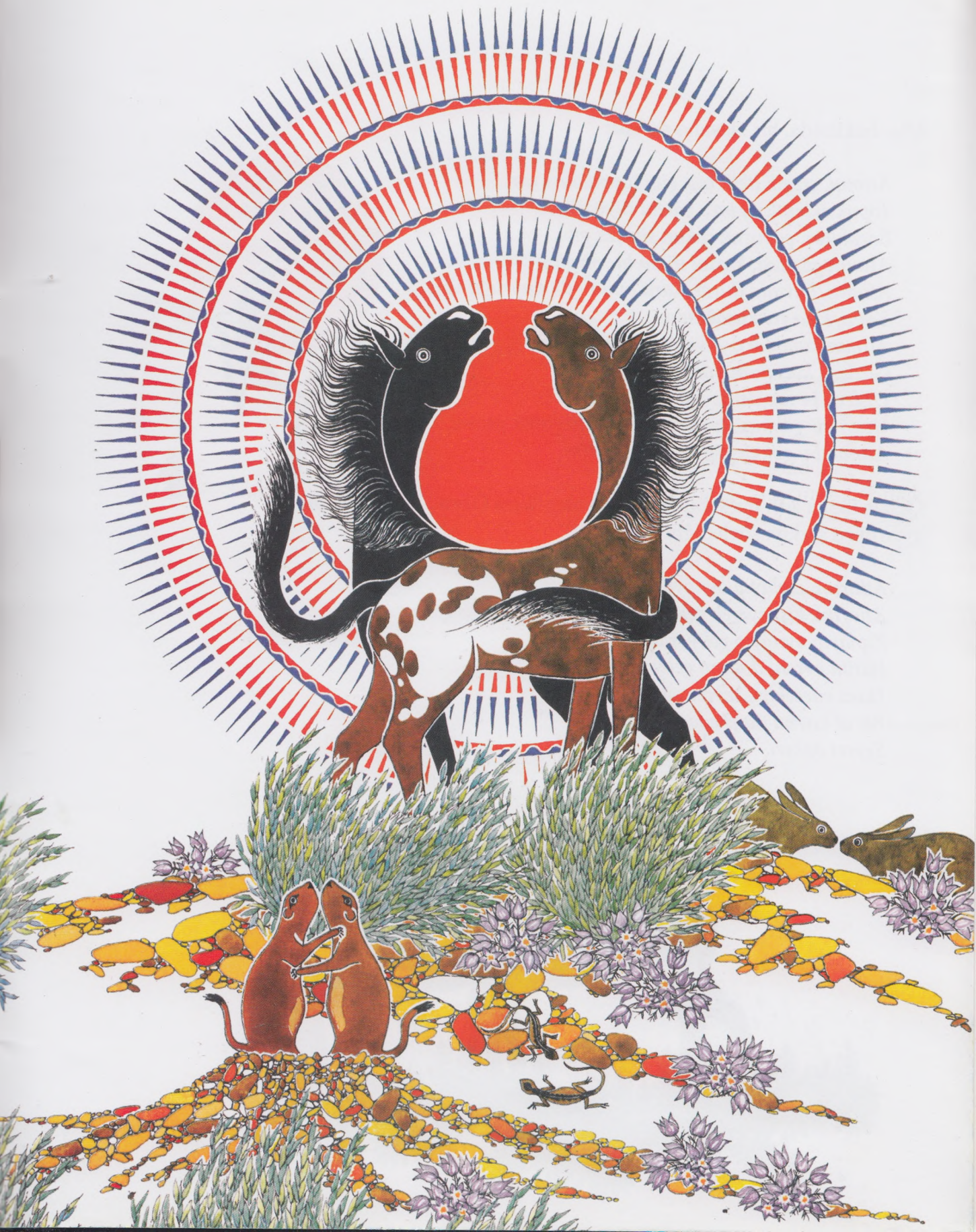
Fakat kız, kendi halkını hiç unutmadı. Her yıl, köye dönüp anne ve babasına hep bir tay getirdi.

Aradan yıllar geçmişti ve bir yıl köye hiç dönmedi kız. Hiç kimse onu bir daha görmedi. Fakat avcılar ne zaman vahşi atları görseler, güçlü aygırın yanı başında pamuk bulutlar gibi süzülen bir yelesi ve kuyruğu olan güzel bir kısrak dört nala koşmakta oluyordu. Kızın, sonunda gerçekten vahşi atlardan birine dönüştüğünü söylüyorlardı.

Bugün, hâlâ At Halkı arasında akrabalarımız olduğunu hatırladığımız için mutluyuz. Vahşi atların özgürce koştuklarını görmek, bize sevinç veriyor. Düşüncelerimiz, onlarla birlikte uçmakta...

Atlar hakkında, bir Navaho şarkısı:

Atımın, çizgili akik taşı gibi toynakları var;
Topuk eklemleri, ince kartal tüyü gibi;
Bacakları, çabucak çakan şimşek gibi.
Atımın gövdesi, kartal tüylü bir ok gibi;
Atımın, havada duran kara bulut gibi kuyruğu var.
Yelesi, kısa gökkuşağından.
Atımın kulakları, yuvarlak mısır tanesi.
Gözleri, kocaman yıldızlardan.
Dişleri, beyaz deniz kabuklarından.
Uzun bir gökkuşağı var ağzında, dizginler yerine,
Atıma, bu gökkuşağıyla yön veririm.

Oglala Sioux adlı bir kabilenin üyesi olan Kara Geyik, rüyasında bir aygırın şu şarkıyı söylediğini duymuş:

Atlarım, zıplayıp oynayarak geliyorlar.
Atlarım, kişneyerek geliyorlar.
Zıplayıp oynayıp geliyorlar.
Bütün evreni dolaşıp geliyorlar.
Dans edecekler, seyret onları.
Bir at kavmi dans edecek,
Seyret onları.

